

Virksomhed maatte standse. Uden de Stempelbegunstigelser, som Stadsfestelsen indrømmer Sparekassen, kan jo en Sparekasse ikke bestaa, og at der ikke skulde gives noget andet Middel mod en saadan gjenstridig Bestyrelse end saaledes at tilrettegjøre hele Kassens Virksomhed, og det uagtet Kassen maatte kunde være fuldkommen solvent, og maatte under en anden Bestyrelse kunde virke med stor Nytte, det forekommer os ikke at være rigtigt. Paa den anden Side have vi derimod ment, at der dog var Anledning til ikke aldeles at sjerne af Loven den Mulighed for Indenrigsministeren, at han kunde tage Stadsfestelsen tilbage, men i det Tilfælde, Indenrigsministeren mener, at det er nødvendigt, have vi dog forment, at det vilde være i sin Orden, netop paa Grund af de Følger, som en saadan Bestemmelse fra hans Side maatte have for Kassen, at Spørgsmaalet, om det var med Rette, at han tog en saadan Bestyrelse, om det kunde siges, at en virkelig Døttrædelse af Loven og Vedtaget havde fundet Sted, om ikke Sparekassens Bestyrelse i Modsætning til Indenrigsministeren kunde med Rette mene at have handlet overensstemmende med, hvad der var den tilladt — at disse Spørgsmaal kunde ordres afgjorte af Domstolene, inden en saadan Tvebningsbeslutning kunde sættes i Værk. Ved saaledes at suspendere Virkningen af Indenrigsministerens Bestemmelse i den anførte Henseende, have vi haat saa meget mindre Betænkelighed, idet der ved vort første Alternativ er givet ham et andet Middel, som i vore Vire er det, som regelmæssigt og naturligt vil være at anvende, det at sjerne Bestyrelsen og indsætte en anden i dens Sted. I § 2 a have vi ved vort Endringsforslag Nr. 5 foreslaaet, at det andet Punktum skal gaa ud. I dette Punktum bestemmes der et mindste Antal af Medlemmer, af hvilket Bestyrelsen for enhver Sparekasse skal bestaa. Udvalget nærer ingen Tvivl om, at Enhver, der tænker paa at oprette en Sparekasse, vil finde det hensigtsmæssigt, for at staffe en saadan Sparekasse saa megen Tillid som muligt, at forene et saa stort Antal paalidelige Mænd, som ske kan, til at paatage sig Ansvaret for Kassens Virksomhed; men at foreskrive noget aldeles Bestemt, der skulde gjælde for alle Tilfælde, om, hoormange Mænd, der skulde paatage sig Ansvaret for en Sparekassens Bestyrelse, har Udvalget troet kunde være betænkeligt, og man har derfor foreslaaet, at den nærmere Bestemmelse derom skal tages ved hver enkelt Vedtagt, men at der i den almindelige Sparekasselov Intet foreskrives i den Henseende. Hvad dernæst § 2 c angaar, hvori der gives Bestemmelser angaaende Renten af Sparekassensindskuddene, have flere af Udvalgets Medlemmer — jeg kan maatte sige de fleste — været af den Mening, at det ganske vist vilde være overmaade heldigt, om man kunde træffe en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet af

Regjeringen, at det haade vilde være heldigt for Sparekassernes Sikkerhed, og at det tillige vilde være heldigt i den Henseende, at det høist sandsynligt vilde kunne udøve en gavnlig Indflydelse paa Rentefoden heri Landet. Men man har dog haat overveieende Betænkeligheder ved, saaledes som Forholdene nu engang have udviklet sig, at foreslaa en saa lav Rente som den, Lovforslaget foreslaar at skulle være bindende for alle Sparekasserne. Det kan jo umulig oversees, at Forholdet nu er saaledes, at af de omtrent 400 Sparekasser giver omtrent de 350 en Rente af 4 pSt. og naar Forholdet er saaledes, kunne vi ikke andet end finde, at der dog nok maatte kunde være Grund til at befrygte, at en pludselig Forandring ved Lov af disse Forhold vilde kunde virke endel forstyrrende paa den volige økonomiske Udvikling. Det er jo ikke Hensigten med den nærværende Lov i nogen Maade at ville indvirke forstyrrende paa Sparekassernes Virksomhed; Loven skal kun virke regulerende, saaledes at den fremmer denne, men enhver Forstyrrelse tror man at burde bestrebe sig for at undgaa. Derfor er det, at Udvalgets Flertal er bleven staaende ved at foreslaa, at Renten af Indskud ikke maa overstige 4 pSt. om Aaret. Men den samme Betragtning har ført Udvalgets Flertal endnu videre. Man har nemlig ment, at det med Hensyn til de Indskud, som nu ere gjorte i Sparekasserne, og af hvilke der for Liden svares højere Rente end 4 pSt., ikke vil være fornødent at foreslaa, at denne Rente nedsættes. Der vilde efter vor Mening være vundet allerede overmaade Meget ved, at 4 pSt. fastsattes som Regel for Fremtiden, og hvad hine ældre Indskud angaar, da kunne vi ikke negte, at det dog maatte undertiden kunde virke ikke lidet forstyrrende, hvis Sparekasserne skulde blive nøbte til at opfige disse Kapitaler, naar de Paagjældende ikke vilde lade dem blive indestaaende til 4 pSt. Det er jo klart, at under alle Omstændigheder vilde en saadan Undtagelse for de ældre Indskud kun blive af en temporær Betydning, idet disse ældre Indskud i Tidernes Løb efterhaanden ville blive uddragne, uden at blive afløste af nye, ikke at tale om, at man jo ikke kan tvivle om, at Sparekasserne, selv om det ikke bliver besalet ved Lov, at de skulle nedsætte Renten, dog ville være betænkte paa efter Omstændighederne, saa snart det kan lade sig gjøre, uden at der deraf kan optaa nogen Ulempe for dem, at søge at bringe Renten ned til det Sædvanlige. Naar denne Begrændsning føies til, naar en saadan Undtagelse gjøres med Hensyn til de ældre Indskud, at Renten ikke nødvendig skal nedsættes for dem, saa forekommer det Flertallet, at der saa meget mindre kan være nogen Anledning til, som Mindretallet foreslaar, at lade enhver Rentebestemmelse udgaa. Seg vil henvise til, hvorledes de Sparekassedelegerede, som vare samlede i Aarhus for et Aars Tid siden,